

Til samtlige statsadvokater,  
samtlige politimestre og  
Politidirektøren i København.

DATO 26.07.2002

JOURNAL NR.  
25/2002

BEDES ANFØRT VED SVARSKRIVELSER

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16  
1220 KØBENHAVN K

TELEFON 33 12 72 00  
FAX 33 43 67 10

# Rigsadvokaten

## Informerer **Nr. 13/2002**

### **Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 11. juli 2002. Udvisning i strid med EMRK art. 8.** (U 592/2000)

Den 11. juli 2002 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i klagesag 56811/00, A mod Danmark.

Sagen omhandler en iransk statsborger født i 1966, der som 23-årig indrejste i Danmark den 20. august 1989, hvor han søgte om asyl efter i 1987 at være deserteret fra den iranske hær. A fik opholds- og arbejdstilladelse den 12. oktober 1990 og den 25. august 1994 blev han meddelt tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse i Danmark.

A mødte i 1992 en dansk kvinde, som han herefter boede sammen med. Parret blev gift den 23. september 1997, og har to fællesbørn født i 1996 og 2001. Hos parret bor endvidere den danske hustrus datter (f. 1989) fra et tidligere forhold. Børnene opdrages efter danske traditioner.

A's familie havde efter det oplyste afbrudt forbindelsen med ham efter deserteringen i 1987.

Indtil 1996 ernærede den pågældende sig som pizzeria-ejer, og siden maj 2000 har A modtaget understøttelse samt været i jobtræning. Hustruen er i arbejde.

Den 17. december 1996 blev A frihedsberøvet som sigtet for handel med narkotika, og han blev ved retten i Hobros dom af 1. oktober 1997 fundet skyldig i bl.a. overtrædelse af straffelovens § 191 ved at have handlet med ikke under 450 gram heroin. Han blev idømt fængsel i 3 år samt udvist for bestandigt i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4.

Dommen blev anket af A, men han frafaldt senere anken.

Ved kendelse afsagt af retten i Hobro den 11. september 1998 afviste retten en begæring om ophævelse af udvisningsafgørelsen jf. udlændingelovens § 50. Denne afgørelse blev stadfæstet af Vestre Landsret den 9. oktober 1998.

RIGSADVOKATEN

SIDE 2

Sagen blev på ny søgt prøvet efter udlændingelovens § 50, men Højesteret fastslog i kendelse af 7. september 2000, at spørgsmålet om udvisning kun kunne prøves én gang inden effektueringen af udvisningen. Kendelsen er trykt i U 2000.2406 H.

Den 1. oktober 2001 indgav A's advokat klage til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, idet advokaten fandt, at der var sket en krænkelse af art. 2, 3, 5, 6 og 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Advokaten anførte bl.a., at A ved udvisning til Iran var i overhængende fare for at blive straffet på ny, sandsynligvis med dødsstraf, at de danske myndigheders og domstoles sagsbehandlingstid havde været kritisabel, og at udvisningen ville stride mod art. 8 særlig med henvisning til pågældendes familie i Danmark.

Ved dom afsagt den 11. juli 2002 har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol udtalt, at en gennemførelse af udvisningen af A vil udgøre en krænkelse af art. 8 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Domstolen lagde ved sin afgørelse til grund, at klageren - der taler farsi og har modtaget sin skoleuddannelse i Iran - utvivlsomt har forbindelse til dette land. På den anden side kunne det ikke, på grundlag af det materiale, der var forelagt domstolen, fastslås, at han havde stærke bånd til Iran, navnlig efter at han havde mistet forbindelsen med sin familie i 1987.

Den pågældende havde derimod stærk tilknytning til Danmark, hovedsagelig gennem hustruen, børnene og steddatteren, der alle er danske statsborgere. Domstolen fandt, at selvom det ikke er umuligt for hustruen - hvis eneste tilknytning til Iran var ægtefællen - og fællesbørnene at bo i Iran, ville det ikke desto mindre volde dem åbenbare og alvorlige vanskeligheder, ligesom steddatteren nægtede at flytte til Iran. Domstolen var herefter af den opfattelse, at hustruen ikke kunne forventes at rejse med ægtefællen til Iran.

Domstolen gav udtryk for at en udvisning af A ville medføre en adskillelse af familien, idet det de facto ville være umuligt for dem at fortsætte et familieliv udenfor Danmark. Under henvisning hertil fastslog Domstolen at en udvisning ville være en uforholdsmæssig hård reaktion i forhold til det tilsigtede formål, og at gennemførelse heraf derfor ville indebære en krænkelse af konventionen, art. 8.

På baggrund af Menneskerettighedsdomstolens afgørelse og en henvendelse fra A's forsvarer har jeg den 18. juli 2002 anmodet Statsadvokaten i Aalborg om at søge retten i Hobros dom af 1. oktober 1997 indbragt for Vestre Landsret i medfør af retsplejelovens § 947, stk. 1, med påstand om frifindelse for den idømte udvisning.

RIGSADVOKATEN

SIDE 3

Sagen giver mig ikke i øvrigt anledning til at udstede retningslinjer for behandling af sager, hvor der er spørgsmål om udvisning på grund af strafbart forhold. Den foreliggende højesteretspraksis er efter min opfattelse fortsat vejledende på udvisningsområdet.

Henning Fode